

Jamal Ouariachi

25

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

2013

Copyright © 2013 Jamal Ouariachi
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's
Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslag Brigitte Slangen
Omslagfoto Carla van de Puttelaar
Foto achterplat Matthijs Immink
Foto auteur Arnout Hulskamp

ISBN 978 90 214 4787 2 / NUR 301
www.querido.nl

Inhoud

Nacht 7

Ochtend 93

Middag 151

Avond 205

NACHT

Nu nog hoe zij beefde van vermoeidheid en fluisterde:
'Waarom doe je dit? Ik laat je nooit meer los, mijn koning.'
Er was geen killere vorst dan ik en overmoedig
liet ik haar zien hoe de Koning traande uit zijn éne oog.

– Hugo Claus, *Nu nog*

I

Plaspauze.

Het chemisch toilet is defect, we moeten van boord. Witte stootwillen dempen de schok waarmee de salonboot de wal raakt. Haastig klauter ik, met een paar anderen die ook nodig moeten, op de kade. In het centrum zijn overal Dixi-toiletten neergezet voor het grote festijn – hier, in dit rustigere deel van de stad, moeten we een andere oplossing zien te vinden.

We verspreiden ons, ik spot een plekje tussen twee geparkeerde auto's. Rok omhoog, panty en onderbroek omlaag, hurken, kont naar het water, en al gauw is daar de verlossende straal, sissend van ongeduld, de hete damp stijgt op tegen mijn koud geworden dijen, en de geur van vochtige aarde dringt mijn neus binnen.

Twee auto's verder is Marieke neergestreken en ook haar blaasinhoud ruist nu door de nacht, net als die van de twee jongens van wie ik de namen alweer vergeten ben – kan ze niet zien, hebben natuurlijk een boom uitgezocht om te bevloeien.

Als in het grachtenpand waar ik op uitkijk nu een bewoner de gordijnen opent, ziet die een wildplasorgie vanjewelste. Of nou ja, jewelste... een orgie van vier valt nóg mee als je bedenkt dat straks, overdag,

rivieren van urine hun bedding in de straten van de stad zullen vinden.

Niet ver hier vandaan slaat een torenklok één keer. Het kan half één zijn, één uur, half twee, wat heb je in vredesnaam aan informatie die drie verschillende dingen kan betekenen?

LOVE NEVER DIES

liegt een graffititekst op de gevel van het grachtenpand. Letters in onvaste hand, alsof ze zelf twijfelen aan de boodschap die ze uitdragen.

De liefde, zei mijn moeder vroeger, is een historisch concept dat eeuwenlang gediend heeft om de onderdrukking van vrouwen te legitimeren met zoetsappigheid. Ben je vrij van de liefde, dan ben je een vrij mens.

Ik heb zoveel liefde in me, zei mijn vader vroeger, waarom zou ik die niet met zo veel mogelijk mensen delen?

Quizvraag: welke van deze uitspraken over de liefde deugen niet?

Antwoord: alle drie.

Wat je dan wel over de liefde moet zeggen weet ik ook niet. Niet meer.

Aprillerige kilte. Maandenlang heb ik oprecht geloofd dat er geen einde zou komen aan de winter. Tot eind maart heeft het gesneeuwd en gevoren. Het leek me passend, rechtvaardig, dat de zon nooit meer zou schijnen. Hoewel het nu nog steeds vrij koud is, lijkt er toch lente in de lucht te hangen – het

voelt alsof de meteorologie bezig is me te verloochenen.

Jezus, hoeveel heb ik wel niet gedronken, er lijkt geen einde –

Vanonder de auto rechts van mij scharrelt een donkere gedaante tevoorschijn, nog geen meter bij me vandaan.

Die staart: een lange, pezige regenworm. Spitse snuffelsnuit.

Onder mij wordt de kraan abrupt dichtgedraaid. De rat houdt halt, gewaarschuwd door de plotse stilte. Kijkt mijn kant op, ziet me. Ik heb wel eens gehoord dat die krenge zo hoog kunnen springen dat ze een volwassen mens in staande positie naar de keel kunnen vliegen, tanden in die hals drijven, precies daar waar ze instinctief de halsslagader vermoeden, doorbijten, einde.

Ik sta niet eens, ik zit gehurkt.

Twee versteende dieren staren elkaar aan. Schatten elkaar in. Lang geleden, ik moet een jaar of acht zijn geweest, plaste ik in mijn broek bij de aanblik van een grote spin. In Frankrijk was dat, op vakantie met mama en haar toenmalige vlam. Ik speelde buiten in mijn eentje op het erf voor ons huurhuis. Een beweging in mijn ooghoek en daar was die spin. Het vieze bruine lijf hing in het middelpunt tussen acht poten zo dun dat ze van mensenhaar gemaakt leken. Ik had weg kunnen hollen, ik had die spin met mijn waterschoentjes kunnen vermorzelen, ik had om mama kunnen gillen. Deed ik allemaal niet. Versteend bleef ik zitten, ook toen op mijn hurken, en

onderging de angst. Hoe een vreemde warmte zich in mijn onderbroek verspreidde, ik weet nog precies hoe het voelde, het was gek genoeg een geruststellende warmte, een bezwering van de angst.

Het in mijn broek doen, daar hoef ik nu niet bang voor te zijn: het lichaam heeft deze keer precies andersom gereageerd. Of mijn blaas is écht leeg, dat kan ook. Wel toevallig, dan.

Zal ik krijsen of gaat-ie dan juist in de aanval?

Rustig blijven. Dat beest is minstens zo bang voor jou als –

– de rat schiet uit zijn verstarring en verdwijnt met een zachte roffel onder de linkerauto en nu pas jakkert de schrik ten volle door mijn aderen en beginnen mijn benen te trillen en deins ik alsnog terug. De panty om mijn gebogen knieën zegt snok, het stugge nylon snijdt in mijn dijen, ik verlies mijn evenwicht en kukel bijna in het water maar weet me nog net vast te grijpen aan de bumper van de rechterauto.

Te vallen, te verdrinken: wat zou het uitmaken? Wat zeg je? Te jong? Maar waarom ouder worden als het zonder jou moet?

Stoere taal die me niet past. Ik kan wel doen alsof ik dood wil, maar ondertussen schiet ik in een stuip als ik een rat zie die mij met zijn tandjes naar de onderwereld kan transporteren. Oppervlakkig doodsverlangen, verdwij! Ik heb een opdracht. Een missie. Een *levenstaak*. Noem het voor mijn part een roeping, ik ben geroepen door een stem die geen volume meer heeft.

Overeind komen. Met bevende vingers onderbroek+panty omhoog harken. Afgekoelde stof tegen onafgedroogd geslacht. Het zij zo, weg hier.

Eenmaal terug aan boord is alles prettiger. Er heerst een bootse krapheid die knus is. Alles klein, dicht op elkaar en basaal, om maar zo efficiënt mogelijk van de beperkte ruimte gebruik te maken. Spartaans, maar wel met een randje chic: de bankjes zijn bekleed met wit leer, er staan tafeltjes van protserig gelakt teakhout, op elk ervan prijken borden en schaaltes met snacks en snoep, op elk tafeltje ook een koelemmer met één of twee flessen champagne erin, er is een barretje met een marmeren toog en een riant aanbod aan ingrediënten voor cocktails. Achter een poppenhuizerig houten deurtje schuilt dat defec-te chemische toilet. Krap, overzichtelijk. Niemand, hoe dronken ook, zal hier kunnen verdwalen.

Van voor in de boot, waar ik ben ingestapt, baan ik me een weg naar achteren op benen die nog altijd onbetrouwbaar zijn van schrik, hou ze gestrekt, zorg dat je slappe knieën niet doorknaken, dat je niet alsnog onderuitgaat. Heupwiegend schuifel ik tussen de tafeltjes naar de plek waar ik net ook zat, schuchter in een hoekje, al zijn er verschillende pogingen gedaan me te betrekken bij wat er allemaal gezegd werd, soms zelfs met succes. Maar het gaat nog moeizaam. Waar zijn die bubbels? Nog geen vijf minuten van het infuus, nog maar net de liters geloosd, of ik heb alweer dorst. Ik drink de dorst naar me toe.

'Wat zie je bleek,' zegt Titia zodra ik ga zitten. 'Gaat het wel?'

'O, beetje weinig gegeten,' zeg ik. 'Dan knalt die champagne er nogal hard in.' Om verdere vragen te vermijden graai ik demonstratief een flinke hand m&m's uit een schaalte. Vul snel mijn glas bij om die klefzoete chocoladezooi weg te spoelen. Beter om maar niets over die rat te zeggen, ik voel me al zo'n sfeerverpester vanavond, en als ik dit zeg, durft straks niemand meer van boord.

Of heb ik dat beest verzonnen? Het was donker tussen die twee auto's. Misschien was het een groot uitgevallen muis. Of een kat. Nee, onmogelijk, die staart was onmiskenbaar van een –

Uit de muziekinstallatie pompt op stevig volume de grote zomerhit van het jaar, 'Get Lucky' van Daft Punk, kietelende gitaar en een bas die je in je kruis voelt sidderen, en het is nog lang geen zomer maar het voelt al wel zo. Zelfs de kleinste temperatuurverhoging voelt als zomer na een winter als de winter die nog maar zo kort geleden ten einde liep. 'Mensen die gesprekken over het weer oppervlakkig vinden, ontkennen het dier in zichzelf.' Was getekend: Arthur van Heeren. 'Adaptatie aan de omgeving, zo zijn wij geëvolueerd. Als je het weer uit het oog verliest, ga je eraan.'

Ik wil geen zomers gevoel. *We're up all night to get lucky...* Ik wil me ook niet lucky voelen.

Maar iedereen is aan het dansen geslagen. Marieke, die zo hevig staat te hossen dat haar cup F uit haar toch al vrij ruime décolleté dreigt te klotsen,

pakt mijn hand, geeft er rukjes aan, ik lach onwillig een sorry-geen-zin-lach maar ze laat niet los. Hier kom ik niet onderuit. Opstaan en dansen. Ogen dicht en niet te veel nadenken over hoe ik eruitzie: als iemand die plezier heeft.

Het liep al tegen middernacht toen Simon belde. Joviaal en met dat geen-vuiltje-aan-de-luchtige van iemand die al een paar ontremmende glazen achter de kiezen heeft. Toen we nog studeerden kon je ons minstens twee keer per week samen in de kroeg aantreffen – nu had ik al voor zeker de lengte van een semester niets van hem gehoord. Toegegeven: in de eerste weken nadat het gebeurd was, probeerde hij nog wel contact met me te zoeken. Ik zat niet te wachten op bezorgdheid of troost: kom niet in mijn buurt, laat me lijden. Vrienden trekken dat een tijdje, maar tijdjes zijn niet onbegrensd. Op den duur dacht iedereen in mijn omgeving waarschijnlijk: stik er maar in. Alleen mijn ouders belden nog wel eens, en Het Opperhoofd, elk om hun eigen redenen.

Nu hing hij dan toch ineens weer aan de lijn, Siem.

‘Een stukkie varen? Waarheen dan?’

‘Gewoon, een beetje cruisen, nergens heen. Maar er zijn wél overal in de stad feestjes aan de gang, dus ik zat te denken: we leggen af en toe ergens aan, dan drinken we de boel daar leeg, en dan cruisen we weer verder. Wat jij, Henkie?’

Henkie. Bijnaam die ik lang niet heb gehoord.

Wiedes-wiedes, Hanna-dear. Wie zou hem ook hebben moeten uitspreken?

'Of had je al andere plannen?'

Ja, een plan had ik wel, maar het feestgedruis van het aanstaande etmaal leek me niet bepaald het geschikte decor voor de uitvoering daarvan. Te veel chaos, te weinig stilte en rust om een serieus gesprek te voeren, om verhalen te vertellen over –

'Wie heb je allemaal in je boot?'

'Marieke is er, Titia, en Anne en Joris, en Merel en Femke...'

Stuk voor stuk bekenden. Daar had ik geen donder aan.

'...en nog een zoi types die jij volgens mij niet kent. Mannetje of twaalf, gok ik, alles bij elkaar.'

Hm.

Ik keek om me heen, zag op de bank het boek liggen waar ik tot aan Siems telefoontje in had liggen lezen, een boek dat jij me ooit cadeau hebt gedaan, verhalen van Vladimir Nabokov. Een dramatische druipkaars ernaast, op de koffietafel. Een mok kruidenthee. De rekwisieten van het leven zoals ik dat leidde sinds moment †.

'Als je mee wil, kan ik over vijf minuten in de buurt van je huis zijn.'

Pro: het had weinig zin in deze grafkelder te blijven hangen. Liggen huilen. Afleiding zoeken in boeken en tv-series. De herinneringen die ik zo vaak tussen mijn vingers door had laten gaan dat de stof waar ze van gemaakt waren steeds sleetser werd.

'Hanna?'

Contra: was ik niet volkomen contactgestoord geworden? Hier, ik kon nu al amper een normaal telefoongesprek voeren met iemand die ooit een van mijn beste vrienden was. Als ik tegen Siem niet eens iets zinnigs wist uit te brengen, hoe kon ik dan –

‘Ja, ik denk na.’

Pro: dronken mensen vormen geen al te kritisch publiek. Prima materiaal om op te oefenen. En als ik zelf ook wat dronk, zou ik lossier zijn, schaamtelozer, fantasievoller.

‘Zal ik anders straks even terugbellen?’

Contra: ...

‘Nee. Ik sta over vijf minuten op de hoek Kloveniersburgwal/Oude Hoogstraat. Oké?’

‘Je bent een heldin, Henkie.’

Vliegensvlug wurmde ik me uit mijn pyjama en in een enigszins toonbare outfit. Verfde in een paar snelle halen mijn lippen rood, fatsoeneerde in allerlei mijn haar, verliet het souterrain, sloeg linksaf de Oude Hoogstraat in en slalomde tussen het nu al talrijke en nu al straallamme volk door, in de richting van de Kloveniersburgwal.

Pas bij het aan boord gaan werd ik me bewust van mijn kledij. Aan alle opvarenden was wel *iets* oranje gekleurd. Een shirt, een jas, een jurk. Een overall (Joris). Merel droeg een oranje boa om haar nek. Marieke had haar blonde haren oranje geverfd.

Kwam ik aanzetten met zwart bloesje, zwart rokje, zwarte panty, zwarte overjas: alsof ik met alle geweld iedereen eraan wilde herinneren in wat voor

toestand ik verkeerde, terwijl ik het liefst juist zo onopvallend mogelijk mijn rentree had gemaakt in het leven waar ik zo'n lange tijd geen deel aan had genomen. Alleen mijn bruine leren tas kon met de nodige fantasie en kleurenblindheid voor oranje doorgaan.

Marieke trok me wild naar zich toe, ik landde zachtjes op haar grote tietten die als stootwillen fungeerden. Titia greep me bij mijn schouders en zei met hoge, bibberige stem: 'Ooh, Hanna,' waarna ze me omhelsde. Even voelde ik me een patiënt. De andere mensen die ik kende reageerden normaal. Siem (dikke zoen op mijn mond) stelde me voor aan de mij onbekenden, namen die ik onmiddellijk weer vergat.

Na mijn eerste glas champagne namen ze me onder handen: ik moest toch minstens een Nederlandse vlag op mijn beide wangen geschminkt krijgen. Niemand kon het komende etmaal zonder, vond Merel, of je moest zo'n zure anti-monarchist zijn, maar daar waren er tegenwoordig niet zoveel meer van.

De boot draagt de nogal opzichtig-sprookjesachtige naam Sheherazade. Niets doet verder aan Duizenden-één-nacht denken, behalve misschien het feit dat het nu nacht is, maar dat is niet de verdienste van de boot.

Siem zit voorin, één hand ontspannen aan het roer, in de andere hand een flesje bier. Men heeft hem vanavond Kapitein Iglo gedoopt, omdat hij